

עפ"ת 54185/05/23 - מוחמד אלעסם - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 54185-05-23 אלעסם נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המערער	מוחמד אלעסם - ע"י עו"ד אבו נואף קוידר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ביום 19.7.21 נדון המערער בהעדרו בבית המשפט לתעבורה בבאר שבע, בגין עבירה של נהיגה כשרשיון הנהיגה פקע למעלה משנתיים (פקיעה מיום 24.1.12), לעונשים של פסילה בפועל למשך 18 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. ביום 27.12.22 הגיש ב"כ המערער בקשה לביטול גזר הדין בלבד, בטענה שהעונש שהוטל על המערער חמור יתר על המידה ולכן נגרם לו עיוות דין, ומן הצדק שיהיה לו יומו בבית המשפט. בית המשפט קמא הורה למשיבה להגיב לבקשה בתוך 45 יום, ועיכב את ביצוע העונש למשך 90 יום; וביום 7.3.23 (בהעדר תגובה) דחה את הבקשה לגופה.

ביום 17.5.23 הגיש ב"כ המערער בקשה נוספת לבית המשפט קמא, שכותרתה "**בקשה 2 לביטול פסק דין וגזר דין שניתן בהיעדר ובקשה לעיכוב ביצוע העונש**", ובה ציין כי המערער ניצל את תקופת עיכוב הביצוע לצורך מבחן עיוני ומעשי, ואף נקבעה פגישה בתביעות לצורך סיום העניין בהסכמה, ועל כן נדרש עיכוב ביצוע נוסף. כן חזר על הטענות כי יגרם למערער עיוות דין אם תמנע ממנו ההזדמנות להביא טענותיו בבית המשפט, ואף נטען כי יש לו "**טענות הגנה טובות בעניין ביצוע העבירה**". בית המשפט קמא מחק את הבקשה, תוך שקבע כי מדובר בתיק חלוט, שבו כבר ניתנה החלטה בבקשה לביטול פסק דין.

ביום 22.5.23 הוגש הערעור שבפניי, במסגרתו חזר ב"כ המערער על טענותיו בדבר חומרת העונש; ואף הוסיף טענות חדשות שלא הועלו בפני בית המשפט קמא, ובהן כי המערער לא ידע על מועד הדיון, וכי היה מיוצג ע"י בא כוחו בענייני תעבורה וסבר בתום לב שתיק זה צורף לתיקים אחרים, אך הוא לא צורף בשל טעות של המשיבה.

בהחלטתי מיום 22.5.23 קבעתי, כי מאחר שהחלטת בית המשפט קמא ניתנה ביום 7.3.23, על הסנגור להבהיר תחילה מדוע הגיש את הערעור בשיהוי, ומדוע יש להאריך את המועד להגשת הערעור. בתגובה הודיע ב"כ המערער, כי החלטתו האחרונה של בית המשפט קמא ניתנה ביום 18.5.23, וכי סבר שבית המשפט יעתר לבקשה שכן נימוקיה מוצדקים.

לאחר עיון בהודעת הערעור ובתיק בית המשפט קמא, באתי לכלל מסקנה כי מדובר בערעור שהוגש באיחור, מבלי

שניתן הסבר סביר לאיחור ואף מבלי שהוגשה בקשה להארכת המועד לערעור.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן- חסד"פ), אדם יכול לבקש ביטול פסק דין שניתן בהעדרו, תוך 30 יום מהמועד בו הומצא לו פסק הדין. אין בחוק היתר להגשת בקשות לעיון חוזר על החלטה שניתנה בבקשה מעין זו, ובפסיקה אף נקבע כי על המבקש לבטל פסק דין, לפרוס בכתב את **מכלול הטענות** התומכות בבקשתו, לרבות אסמכתאות וראיות ככל שהדבר נדרש (ראו רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13)). הדברים אף מתיישבים עם הרציונל העומד מאחורי סדרי הדין המיוחדים שנקבעו לעבירות קלות, והרציונל שבבסיס חקיקת סעיף 240 לחסד"פ.

משכך, הנוהג של הגשת בקשות לעיון חוזר על החלטות בתי המשפט לתעבורה שלא לבטל פסק דין או שלא להאריך את המועד להשפט, אינו מעוגן בחוק ואין מקום לאפשרו; זאת למעט במקרים חריגים ויוצאי דופן, כמו למשל כאשר התגלו עובדות חדשות שלא היו יכולות להיות בידיעת המבקש בעת הגשת הבקשה המקורית. על אחת כמה וכמה, אין מקום לראות בהגשת בקשה מעין זו כמאפשרת הארכת המועדים להגשת ערעור.

בענייננו, לא היתה כל הצדקה לבקשה החוזרת שהגיש המערער לבית המשפט קמא (שאף הוגשה למעלה מחודשיים לאחר ההחלטה), והעובדה שהוגשה בקשה דומה לזו שכבר הוכרעה ע"י בית המשפט, אינה יכולה לשנות את מניין הימים להגשת ערעור.

נוכח האמור, מניין הימים לערעור בתיק זה החל ביום 7.3.23, כך שהיה על המערער להגיש את הערעור עד ליום 21.4.22; ומשלא עשה כן היה עליו להגיש בקשה להארכת המועד להגשת ערעור, כאמור בסעיף 201 לחסד"פ.

על אף שהמערער לא עשה כן בחנתי, לפני משורת הדין, האם קמה עילה להתיר הארכת המועד לערער בענייננו, ומצאתי כי גם לו היתה מוגשת בקשה, מן הדין היה לדחותה.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של "**טעם ממשי המניח את הדעת**" לשיהוי בהגשת הערעור, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השיהוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשיהוי והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדיון ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (25.7.06) ובש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (11.8.09)). מעיון בפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 **פיטוסי נ' מדינת ישראל** (20.11.13)); או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 **רבין הנ"ל**).

בענייננו, לא ניתן כל הסבר לשיהוי בהגשת הערעור, וכאמור, אף הבקשה הנוספת שהוגשה לבית המשפט קמא, הוגשה

לאחר חלוף הזמן לערער.

יתרה מכך, גם בחינת סיכויי הלכאוריים של הערעור מעלה כי הם אינם גבוהים. כפי שציין בית המשפט קמא, הזמנה לדין נמסרה לידי המערער במעמד רישום הדוח, כך שלא ברורה הטענה (שהועלתה רק בערעור) כי הוא לא ידע על הדיון; ולא הובאה כל סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין. מעיון בתיק עולה, כי המערער אף קיבל לידי את פסק הדין ביום 9.8.21, ואין כל הסבר מדוע לא פנה בתוך 30 יום בבקשה לביטול פסק הדין, אלא רק בחלוף כשנה וחצי.

רוב טענותיו של המערער לעיוות דין ענייני בחומרת העונש שהוטל עליו, ולא די בטענות מעין אלו כדי להקים חשש לעיוות דין (ראו רע"פ 8427/17 **אמנון סאלם ואח' נ' מדינת ישראל** (25.3.18)). למעלה מן הנדרש אציין, כי חומרת מעשיו של המערער, אשר נהג כשרשיון הנהיגה שלו פקע תקופה ארוכה מאד, כ-9 וחצי שנים, מצדיקה הטלת ענישה מחמירה, הכוללת אף רכיב של מאסר; כך שלא ניתן לומר כי העונש שהוטל עליו חריג בחומרתו.

נוכח כל האמור, אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א סיוון תשפ"ג, 31 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת